

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 22. april 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistor, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistor.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-368/20 og C-369/20	<p>Landespolizeidirektion Steiermark m.fl. (grænsekontrol) Emne: Nationale regler om forlængelse af grænsekontrol og forholdet til EU-retten.</p> <p>Spørgsmål: Sag C-368/20 vedrører: 1) Er EU-retten til hinder for nationale retsregler, der gennem sammenkædning af nationale bekendtgørelser skaber en kumulation af perioder med forlængelse af grænsekontrol, hvorved det er muligt at foretage en grænsekontrol, som overskrider toårsfristen i artikel 25 og 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), uden at Rådet har truffet en gennemførelsesafgørelse herom i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal princippet om unionsborgernes ret til fri bevægelighed, som fastsat i artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig set i lyset af princippet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), hvorefter der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, fortolkes således, at retten til fri bevægelighed også omfatter en ret til ikke at lade sig underkaste personkontrol ved de indre grænser, med forbehold af de i traktaterne og herudover navnlig de i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) fastsatte betingelser og undtagelser?</p> <p>Sag C-369/20 vedrører: 1) Er EU-retten til hinder for nationale retsregler, der gennem sammenkædning af nationale bekendtgørelser skaber en kumulation af perioder med forlængelse af grænsekontrol, hvorved det er muligt at</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	26.04.22

	<p>foretage en grænsekontrol, som overskrider toårsfristen i artikel 25 og 29 i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), uden at Rådet har truffet en gennemførelsesafgørelse herom i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)?</p> <p>2) Skal princippet om unionsborgernes ret til fri bevægelighed, som fastsat i artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig set i lyset af princippet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), hvorefter der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, fortolkes således, at retten til fri bevægelighed også omfatter en ret til ikke at lade sig underkaste personkontrol ved de indre grænser, med forbehold af de i traktaterne og herudover navnlig de i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) fastsatte betingelser og undtagelser?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 21, stk. 1, TEUF og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, set i lyset af, at retten til fri bevægelighed skal have effektiv virkning, fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af nationale regler, hvorefter en person under varsel om en administrativ sanktion er forpligtet til at forevise pas eller identitetskort ved indrejse via en indre grænse i EU, selv om den specifikke kontrol ved de indre grænser er i strid med EU-rettens bestemmelser?</p>			
C-89/21	<p>Romega (FVM) <u>Emne:</u> Fødevarer, fersk fjerkræ, salmonella og fødevarekontrol</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 af 15. november 2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer og artikel 14, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelsen af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed fortolkes således, at de tillægger en medlemsstats kompetente tilsynsmyndigheder beføjelse til at afgøre, at fersk fjerkrækod, der opfylder de i række 1.28 i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005 fastsatte krav, ikke opfylder kravene i artikel 14, stk. 1 og 2, i forordning nr. 178/2002, når et fødevareprodukt, der er omfattet af denne fødevarekategori, er forurenet med andre salmonellaserotyper, end de i række 1.28 i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005 omhandlede, således som det er fastlagt i den foreliggende sag?</p>	Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Fødevarestyrelsen	Dom	28.04.22
C-459/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid <u>Emne:</u> Afledt opholdsret for tredjelandsskatsborgere (forælder-barn-relationen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> I. Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsskatsborger, der forsørger sit mindreårige barn, der er EU-borger, nægtes ret til ophold i den medlemsstat, hvor den mindreårige er statsborger, når den mindreårige EU-borger i relation til tredjelandsskatsborgeren befinder sig i et faktisk afhængighedsforhold, og den mindreårige EU-borger befinder sig uden for medlemsstatens eller EU's område og aldrig har befundet sig på EU's område, hvorved den mindreårige EU-borger faktisk nægtes adgang til EU's område? II. (a) Skal (mindreårige) EU-borgere have en interesse i at udøve de rettigheder, de har på grundlag af EU-borgerskabet, eller skal de godtgøre en sådan interesse? (b) Kan det i denne forbindelse spille en rolle, at mindreårige EU-borgere som regel ikke selvstændigt kan gøre rettigheder gældende og ikke selv kan bestemme deres opholdssted, men i så henseende er afhængige af deres forældre, og at dette kan medføre, at der på vegne af en mindreårig EU-borger gøres krav på, at denne udøver sine rettigheder som EU-borger, mens dette måske er i strid med andre hensyn som omhandlet i blandt andet Chavez-Vilchez-dommen? (c) Er disse rettigheder ubetingede i den forstand, at de ikke må mødes med hindringer, eller at den medlemsstat, i hvilken den (mindreårige) har</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	12.05.22

	<p>statsborgerskab, selv er omfattet af en positiv forpligtelse til at muliggøre udøvelse af disse rettigheder?</p> <p>III.</p> <p>(a) Skal der ved bedømmelsen af, om der er tale om et afhængighedsforhold som omhandlet i punkt I, lægges afgørende vægt på det spørgsmål, om forælderen, tredjelandsstatsborgeren, for sin ansøgning om opholdsret eller før afgørelsen om afslag på opholdsret blev truffet eller før det tidspunkt, hvor en national retsinstant skal træffe afgørelse i en på grund af dette afslag indledt juridisk procedure, varetog den daglige omsorg for den mindreårige EU-borger, eller om der findes andre, som tidligere har påtaget sig denne omsorg og/eller kan fortsætte hermed?</p> <p>(b) Kan det herved kræves, at den mindreårige EU-borger, for at denne faktisk kan udøve sine rettigheder som EU-borger, flytter til EU's område til sin anden forælder, der er EU-borger, men som muligvis ikke længere har forældremyndigheden over den mindreårige?</p> <p>(c) Har det i bekræftende fald nogen betydning, om denne forælder ikke har forældremyndigheden og/eller ikke båret den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse og ikke er beredt til at påtage sig denne forsørgelse af den mindreårige?</p> <p>(d) Såfremt det fastslås, at forælderen, tredjelandsstatsborgeren, alene har forældremyndigheden over den mindreårige EU-borger, betyder dette da, at spørgsmålet om den retlige, økonomiske og/eller følelsesmæssige forsørgelse, skal tillægges mindre vægt?</p>			
T-279/20 og T-288/20	<p>CWS Powder Coatings mod Kommissionen Brillux og Daw mod Kommissionen</p> <p><u>Emne:</u> Klassificering og mærkning af kemikaliet titaniumdioxid</p> <p><u>Påstande:</u> — Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 annulleres, for så vidt som den vedrører klassificeringen og mærkningen af titandioxid. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet	MF	12.05.22

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-674/20	<p>Airbnb Ireland</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 5, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked fortolkes således, at en national lovgivning, som forpligter leverandører af en formidlingstjeneste, der består i mod betaling og ved hjælp af en elektronisk platform at formidle kontakt mellem potentielle lejere og professionelle eller ikkeprofessionelle udlejere, der udbyder ydelser i form af indkvartering af kortere varighed, til efter skriftlig anmodning fra skatteforvaltningen og under administrativt bødeansvar at meddele »oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år« med henblik på at identificere de personer, som er pligtige at betale en regional skat på turistindkvarteringsvirksomhederne og deres skattepligtige indtægter, er omfattet af »beskatningsområdet« og dermed må anses for at falde uden for dette direktivs anvendelsesområde?</p> <p>2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 1-3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	27.04.22

	<p>marked da fortolkes således, at dette direktiv finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne? Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i givet fald fortolkes således, at den finder anvendelse på en sådan lovgivning?</p> <p>3. Skal artikel 15, stk. 2, i direktiv 2000/31/EF fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne, og således, at den tillader en sådan lovgivning?</p>				
C-319/20	<p>Meta Platforms Ireland</p> <p>Er bestemmelserne i kapitel VIII, navnlig i artikel 80, stk. 1 og 2, samt artikel 84, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 til hinder for nationale bestemmelser, som – foruden den beføjelse til at gribe ind, der er tillagt tilsynsmyndighederne med kompetence til at føre kontrol og håndhæve forordningen, og de registreredes muligheder for retsbeskyttelse – indrømmer dels konkurrenter dels organisationer, organer og kamre med beføjelser i henhold til national ret beføjelse til at anlægge søgsmål ved de civile domstole mod den krænkende part vedrørende overtrædelser af forordning (EU) 2016/679, uanset om enkelte registreredes konkrete rettigheder er blevet krænkede, og uden bemyndigelse fra en registreret under påberøbelse af forbuddet mod urimelig handelspraksis, en overtrædelse af en lov om forbrugerbeskyttelse eller forbuddet mod at anvende ugyldige almindelige forretningsbetingelser?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	28.04.22
C-344/20	<p>S.C.R.L. (Vêtement à connotation religieuse)</p> <p>1) Skal artikel 1 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at religion og tro er to sider af samme beskyttede kriterium, eller tværtimod således, at religion og tro udgør særskilte kriterier, på den ene side kriteriet om religionen og den overbevisning, der knytter sig hertil, og på den anden side kriteriet om tro i form af alle andre overbevisninger?</p> <p>2) Såfremt artikel 1 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at religion og tro er to sider af samme beskyttede kriterium, er dette da til hinder for, at den nationale ret på grundlag af samme direktivs artikel 8 og for at hindre, at beskyttelsen mod forskelsbehandling udhules, fortsat fortolker en bestemmelse i national ret som den, der er fastsat i artikel 4, stk. 4, i loi du 10 mai 2007 tendant à lutter contre certaines formes de discrimination (lov af 10.5.2007 til bekæmpelse af visse former for forskelsbehandling), således, at religiøse, filosofiske og politiske overbevisninger udgør særskilte beskyttede kriterier?</p> <p>3) Kan artikel 2, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en intern regel i en virksomhed, som forbyder personalet »at give udtryk for, hverken mundtligt eller ved deres påklædning eller på anden vis, hvad der er deres religiøse, filosofiske eller politiske overbevisning, uanset hvad den måtte være«, udgør direkte forskelsbehandling, når den konkrete håndhævelse af denne interne regel viser enten:</p> <p>a) at den arbejdstager, som har til hensigt at udøve sin religionsfrihed ved synligt at bære et (konnoteret) symbol, i den foreliggende sag et tørklæde, behandles mindre gunstigt end en anden medarbejder, som ikke bekender sig til nogen religion, ikke nærer nogen filosofisk overbevisning og ikke har noget politisk tilhørsforhold, og som derfor ikke føler noget behov for at bære noget som helst politisk, filosofisk eller religiøst symbol? m.fl.</p>	Udenrigsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	28.04.22
C-415/20, C-419/20 og C-427/20	<p>Gräffendorfer Geflügel - und Tiefkühlkost m.fl.</p> <p>Sag C-415/20 vedrører:</p> <p>1. Foreligger medlemsstaternes forpligtelse i henhold til EU-retten til at tilbagebetale afgifter, som er opkrævet i strid med EU-retten, med tillæg af renter, også i tilfælde, hvor grunden til tilbagebetalingen ikke er, at Den Europæiske Unions Domstol har fastslået, at retsgrundlaget er i strid med EU-retten, men derimod Domstolens fortolkning af en (under-)position i den kombinerede nomenklatur?</p> <p>2. Kan principperne for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, også overføres til</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Skatteministeriet	O-sag	Dom	28.04.22

	<p>betalingen af eksportrestititioner, som myndigheden i medlemsstaten har nægtet i strid med EU-retten? Sag C-419/20 vedrører:</p> <p>Foreligger der også en tilsidesættelse af EU-retten, der er en betingelse for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, såfremt en myndighed i en medlemsstat ved anvendelse af EU-retten fastsætter en afgift, men en ret i en medlemsstat senere fastslår, at de faktiske forudsætninger for opkrævningen af afgiften ikke foreligger? Sag C-427/20 vedrører:</p> <p>Foreligger der også en tilsidesættelse af EU-retten, der er en betingelse for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, såfremt en national myndighed i strid med EU-rettens bestemmelser fastsætter en afgift, og en ret i en medlemsstat fastslår denne tilsidesættelse af EU-retten?</p>				
C-510/20	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien — Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, litra a), nr. i), ii) og iii), og artikel 17, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger. — Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	28.04.22
C-531/20	<p>NovaText Skal artikel 3, stk. 1, og artikel 14 i direktiv 2004/48/EF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter den tabende part har pligt til at godtgøre de udgifter, som den vindende part har afholdt til en patentagents medvirken i en retssag vedrørende et varemærke, uanset om patentagentens medvirken var nødvendig for en formålstjenlig retsforfølgning?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	28.04.22
C-597/20	<p>LOT Skal artikel 16, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 fortolkes således, at det nationale organ, der har ansvaret for håndhævelse af denne forordning, og som har fået forelagt en individuel klage fra en passager, ikke kan pålægge det pågældende luftfartsselskab at udbetale kompensation til passageren i henhold til forordningen?</p>	Transportministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	28.04.22
C-637/20	<p>DSAB Destination Stockholm Skal momsdirektivets artikel 30a fortolkes således, at et kort af den foreliggende art, som giver indehaveren ret til i en begrænset periode og op til en vis værdi at benytte ydelser på en bestemt sted, er en voucher, og er det i så fald voucher til flere formål?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	28.04.22
C-677/20	<p>IG Metall et ver.di Er § 21, stk. 6, i Gesetz über die Beteiligung der Arbeitnehmer in einer Europäischen Gesellschaft (lov om arbejdstagernes indflydelse i et europæisk selskab), hvoraf det vedrørende stiftelsen af et SE fremgår, at der skal fastsættes en særskilt udvælgelsesprocedure for personer, som foreslås af fagforeningerne, for så vidt angår et vist antal bestyrelsesmedlemmer, som repræsenterer medarbejderne, forenelig med artikel 4, stk. 4, i Rådets direktiv 2001/86/EF af 8. oktober 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til statut for det europæiske selskab (SE) for så vidt angår medarbejderindflydelse?</p>	Erhvervsstyrelsen	O-sag	GA	28.04.22
C-44/21	<p>Phoenix Contact Er det foreneligt med artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48/EF, at Oberlandesgerichte (regionale appeldomstole, Tyskland), som er sidste instans i proceduren for foreløbige retsmidler, principielt nægter at udstede foreløbige foranstaltninger på grund af krænkelse af patenter, såfremt det omhandlede patent ikke har overstået en sag om indsigelse eller ugyldighed i første instans?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	28.04.22
C-66/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Spørgsmål 1a: Da Nederlandene har undladt at fastlægge begyndelsestidspunktet for den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/81/EF garanterede betænkningstid i overensstemmelse med national lovgivning, skal denne bestemmelse da fortolkes således, at betænkningstiden uden videre begynder, når tredjelandstatsborgeren underretter (giver) de nederlandske myndigheder (meddelelse) om menneskehandelen? Spørgsmål 1b: Da Nederlandene har undladt at fastlægge varigheden af den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/81/EF garanterede betænkningstid i overensstemmelse med national lovgivning, skal denne bestemmelse da fortolkes således, at betænkningstiden uden videre ophører, efter at der er sket</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	28.04.22

	<p>anmeldelse af menneskehandel, eller den pågældende tredjelandsstatsborger tilkendegiver, at han ikke vil anmelde denne?</p> <p>Spørgsmål 2: Skal der ved afgørelse om udsendelse som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2004/81/EF også forstås udsendelse af en tredjelandsstatsborger fra medlemsstatens område til en anden medlemsstats område?</p> <p>Spørgsmål 3a: Er artikel 6, stk. 2, i direktiv 2004/81/EF til hinder for, at der i den i denne artikels stk. 1 garanterede betænkningstid træffes en afgørelse om overførsel?</p> <p>Spørgsmål 3b: Er artikel 6, stk. 2, i direktiv 2004/81/EF til hinder for, at der i den i denne artikels stk. 1 garanterede betænkningstid fuldbyrdes en allerede truffet afgørelse om overførsel eller træffes forberedelser hertil?</p>				
C-86/21	<p>Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León</p> <p>1) Er artikel 45 TEUF og artikel 7 i forordning nr. [492]/2011 til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 6, stk. 2, litra c), i dekret nr. 43/2009 af 2. juli 2009, der forhindrer anerkendelse af tjenesteydelser, der er leveret inden for en bestemt faggruppe i et offentligt sundhedsvæsen i en anden EU-medlemsstat?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan anerkendelsen af tjenesteydelser, der er leveret i en medlemsstats offentlige sundhedsvæsen, da betinges af, at der forudgående godkendes generelle kriterier for anerkendelse af karrieresystemerne for personalet i Den Europæiske Unions medlemsstaters sundhedstjenester?</p>	Sundhedsministeriet	O-sag	Dom	28.04.22
C-129/21	<p>Proximus</p> <p>1) Skal artikel 12[, stk. 2], i e-databeskyttelsesdirektivet 2002/58/EF, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, [litra f),] og med artikel 95 i den generelle forordning om databeskyttelse, fortolkes således, at det er tilladt for en national tilsynsmyndighed et kræve et »samtykke« fra abonnenten i den generelle forordnings forstand som grundlag for at kunne offentliggøre dennes personoplysninger i offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, såvel dem der offentliggøres af operatøren selv som dem, der offentliggøres af andre udbydere, når den nationale lovgivning på området ikke bestemmer andet?</p> <p>2) Skal retten til sletning i henhold artikel 17 i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at denne ret er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed kvalificerer en anmodning fra en abonnent om at blive fjernet fra offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som en anmodning om sletning som omhandlet i artikel 17 i den generelle forordning om databeskyttelse?</p> <p>3) Skal artikel 24 og artikel 5[, stk. 2], i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at de er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed af det der forankrede ansvarlighedsprincip udleder, at den dataansvarlige skal træffe passende tekniske og organisatoriske forholdsregler for at det meddeles andre dataansvarlige, det vil sige udbydere af offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som har modtaget data fra denne dataansvarlige, at den pågældende i henhold til forordningens artikel 6, jf. artikel 7, har trukket sit samtykke tilbage?</p> <p>4) Skal artikel 17[, stk. 2], i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at den er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed pålægger en udbyder af offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som anmodes om ikke længere at offentliggøre en persons data, at træffe alle rimelige foranstaltninger til, at søgemaskiner får kendskab til denne anmodning om sletning?</p>	Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	28.04.22
C-160/21 og C-217/21	<p>NIKOLOPIS AD ISTRUM 2010</p> <p>1. Betegner begrebet »betaling« i artikel 75, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik afslutningen af den procedure, der indledes ved en betalingsanmodning?</p> <p>2. Er en landbrugers faktiske modtagelse af det anmodede beløb ensbetydende med, at betalingsmyndigheden har truffet en positiv afgørelse om anmodningen om aktivering af betalingsrettigheder, eller udgør manglende modtagelse af beløb i tilfælde af offentlig bekendtgørelse af udbetalinger for den pågældende foranstaltning</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	28.04.22

	<p>et afslag på de anmodede betalingsrettigheder, hvis personen ikke informeres om, at proceduren fortsættes med nye kontroller?</p> <p>3. Indebærer fristen i henhold til artikel 75, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik, at medlemsstaterne har pligt til at kontrollere betingelserne for ydelse af støtte før fristens udløb, og kan denne kontrol kun undtagelsesvis fortsættes?</p> <p>4. Udgør en manglende overholdelse af fristen i henhold til artikel 75, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik et stiltiende afslag på at betale støtte, hvis en landbruger ikke er blevet informeret om gennemførelsen af supplerende kontroller, og der ikke foreligger noget skriftligt dokument herom?</p>				
C-164/21 og C-318/21	<p>BALTIJAS STARPTAUTISKA AKADEMIJA</p> <p>1) Kan et (privatretligt) organ, der har flere hovedaktiviteter, herunder forskningsaktiviteter, men hvis indtægter hovedsageligt stammer fra levering af uddannelsesydelser mod vederlag, anses for en enhed som omhandlet i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014?</p> <p>2) Er det berettiget at anvende betingelsen vedrørende andelen af finansieringen (indtægter og udgifter) af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at afgøre, om enheden opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, hvorefter det primære mål med enhedens aktiviteter er uafhængigt af andre interesser at bedrive grundforskning, industriel forskning eller eksperimentel udviklingsaktivitet eller formidle resultaterne heraf til en bredere kreds gennem undervisning, udgivelsesaktivitet eller vidensoverførsel? I bekræftende fald, hvilket forhold er da passende for så vidt angår finansieringen af de økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at fastslå det primære mål med enhedens aktiviteter?</p> <p>3) Er det i henhold til artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 berettiget at anvende betingelsen om, at indtægterne fra hovedaktiviteten reinvesteres (geninvestering) i hovedaktiviteten for den pågældende enhed, og er det nødvendigt at foretage en vurdering af andre forhold for med rette at kunne fastslå det primære mål med aktiviteterne for den enhed, der foreslår projektet? Vil en sådan vurdering blive ændret ved anvendelsen af deoppebårne indtægter (geninvestering i hovedaktiviteten eller f.eks. i tilfælde af en privat stifter udbetaling som udbytte til aktionærerne), selv i tilfælde af, at størstedelen af indtægterne stammer fra gebyrer, der betales for uddannelsesydelserne?</p> <p>4) Er den retlige status for medlemmer af den enhed, der foreslår det pågældende projekt, afgørende for vurderingen af, om enheden er omfattet af definitionen i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, dvs. om der er tale om et selskab, der er stiftet i henhold til handelsretten med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet (aktivitet mod vederlag) med gevinst for øje (handelslovens artikel 1), eller om enhedens medlemmer eller aktionærer er fysiske eller juridiske personer med gevinst for øje (herunder levering af uddannelsesydelser mod vederlag) eller er stiftet uden gevinst for øje (f.eks. en sammenslutning eller en fond)?</p> <p>5) Er andelen af indenlandske og EU-studerende i forhold til udenlandske studerende (fra tredjelande) og den omstændighed, at målet med den hovedaktivitet, der udføres af den nævnte enhed, er at tilbyde de studerende en konkurrencedygtig videregående uddannelse og konkurrencedygtige kvalifikationer på det internationale arbejdsmarked i overensstemmelse med de samtidige internationale krav (punkt 5 i sagsøgerens vedtægter), afgørende for vurderingen af den økonomiske karakter af aktiviteten for den enhed, der foreslår projektet?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Uddannelses- og Forskningsministeriet	O-sag	GA	28.04.22
C-251/21	<p>Piltenes meži</p> <p>»1) Er betalinger for mikrohabitater, der er oprettet i et skovområde med henblik på gennemførelsen af formålene med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, omfattet af anvendelsesområdet for artikel 30, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 af 17. december 2013 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	28.04.22

	Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005? 2) Er tildeling af kompensation for mikrohabitater, der er oprettet med henblik på gennemførelsen af formålene med Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, omfattet af de begrænsninger, som Kommissionens forordning (EU) nr. 702/2014 af 25. juni 2014 om forenelighed med det indre marked efter artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde af visse kategorier af støtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter fastsætter for betalinger til kriseramte virksomheder?»				
C-453/20	CityRail »1. Skal på- og aflæsningsstedet med henblik på godstransport sammen med de tilhørende spor anses for at udgøre en del af jernbaneinfrastrukturen i henhold til artikel 3, nr. 3), i direktiv 2012/34? 2. Kan infrastrukturforvalteren til enhver tid i henhold til direktiv 2012/34 ændre prisen for brug af jernbaneinfrastruktur eller servicefaciliteter til skade for jernbaneoperatører? 3. Er direktiv 2012/34 bindende for Správa železnic, (en statslig jernbanetrafikmyndighed, Tjekkiet) i henhold til artikel 288 TEUF? 4. Kan reglerne i netvejledningen anses for diskriminerende, hvis de er i strid med de bestemmelser i EU-retten, som jernbanetrafikmyndigheden skal overholde?»	Transportministeriet	O-sag	Dom	03.05.22
C-451/19 og C-532/19	Subdelegación del Gobierno en Toledo 1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7, stk. 1, i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i nævnte kongelige dekret – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed? 2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis, hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007 automatisk anvendes, og en tredjelandsstatsborger, som er et mindreårigt barn af unionsborgers ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, hvor unionsborgeren aldrig har udøvet retten til fri bevægelighed, (disse ægtefæller har til gengæld en spansk mindreårig søn, der heller ikke har udøvet retten til fri bevægelighed), nægtes opholdstilladelse ene og alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i denne bestemmelse, uden at der foretages en konkret og individuel vurdering af, om der mellem unionsborgeren og tredjelandsstatsborgeren er et sådant afhængighedsforhold, at det af en eller anden grund og under hensyn til omstændighederne ville betyde, at såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes ret til ophold, vil være umuligt for unionsborgeren at blive adskilt fra det familiemedlem, som vedkommende er afhængig af, og vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis retten til ophold afslås, i strid med artikel 20 TEUF? Dette er så meget desto mere tilfældet i en sag, hvor den spanske statsborger og hans ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, er forældre til et mindreårigt spansk barn, som ligeledes kan blive tvunget til at forlade spansk territorium sammen med sine forældre?»	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	Dom	05.05.22
C-265/20	Universiteit Antwerpen e.a. Skal §4, nr. 1, i den den 18. marts indgåede rammeaftale om tidsbegrænset ansættelse, der er optaget i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og §4, nr. 1, i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er optaget i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS fortolkes således, at de er til hinder for, at det er tilladt for et universitet at anvende en national ordning (universitetsdekretets artikel 91), ifølge hvilken selvstændigt akademisk personale med en fuldtidsopgave udnævnes fast og	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	05.05.22

	<p>personale med en deltidsopgave enten kan udnævnes midlertidigt eller for en periode på højst seks år, der kan forlænges, 1° at beskæftige en professor i henhold til et frit skøn i tyve år på basis af 20 på hinanden følgende kortvarige deltidsaftaler og vedtægtsmæssige ansættelser på fra et til tre år uden nogen begrænsning af det samlede antal forlængelser, mens andre kolleger med sammenlignelige opgaver var fastansat og udnævnt fuldtids? 2° i sin personalevedtægt kun at have fastsat en almindelig minimumsgrænse for ansættelse på 50% for at komme i betragtning til en fast endelig ansættelse, men ikke noget kriterium, på grundlag af hvilket de for 50% eller derover beskæftigede deltidsansatte medlemmer af personalet kan udnævnes endeligt eller ansættes midlertidigt? 3° tilkender en deltidsprofessor en ansættelsesprocent på grundlag af et ubegrænset frit skøn uden at fastsætte nogen objektive kriterier og uden nogen objektiv målestok for arbejdsbyrden? 4° at nægte en midlertidig og på deltid ansat professor, der på grundlag af universitetets frie skøn ikke får sin ansættelse forlænget, ret til at påberåbe sig de tidligere ensidigt pålagte misbrugsagtige ansættelsesvilkår, fordi han angiveligt »accepterede« dem ved at udføre de ham pålagte opgaver, således at han mister beskyttelsen efter EU retten?»</p>				
C-405/20	<p>BVAEB</p> <p>1. Skal begrænsningen af det tidsmæssige anvendelsesområde for kravet om ligebehandling af mænd og kvinder i henhold til dommen i sag C-262/88, Barber, og i henhold til protokol nr. 33 ad artikel 157 TEUF og artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2006/54«) fortolkes således, at en (østrigsk) pensionsmodtager ikke retmæssigt eller kun (delvist) for så vidt angår den del af kravet, der vedrører ansættelsesperioder, som ligger efter den 1. januar 1994, kan påberåbe sig kravet om ligebehandling for at gøre gældende, at lovgivning som den i hovedsagen anvendte om en regulering af tjenestemandspensioner, som blev fastsat for året 2018, har medført en forskelsbehandling af vedkommende?</p> <p>2. Skal kravet om ligebehandling af mænd og kvinder (i henhold til artikel 157 TEUF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 2006/54) fortolkes således, at en indirekte forskelsbehandling som den, der – muligvis – følger af den lovgivning om pensionsreguleringen af 2018, som finder anvendelse i hovedsagen, også under hensyntagen til allerede tidligere fastsatte lignende foranstaltninger og det betydelige tab, som er forårsaget af den kumulative virkning af disse foranstaltninger, i forhold til en inflationsbetinget regulering af pensionernes realværdi (i det foreliggende tilfælde på 25%), er begrundet, navnlig</p> <ul style="list-style-type: none"> – for at forhindre en »kløft« mellem højere og lavere pensioner (som vil opstå i tilfælde af en regelmæssig regulering med en enhedsats), selv om denne vil være rent nominal og ikke ændre forholdet mellem beløbene, – for at gennemføre et generelt »socialt element« i form af en styrkelse af købekraften for modtagere af lavere pensioner, selv om a) dette formål også vil kunne opfyldes uden at begrænse reguleringen af højere pensioner, og b) lovgiver ikke på samme måde har fastsat en sådan foranstaltning med henblik på også at styrke købekraften ved inflationsreguleringen af lavere tjenestemandslønninger (til ugunst for reguleringen af højere tjenestemandslønninger) og heller ikke har vedtaget lovgivning om et sammenligneligt indgreb i reguleringen af værdien af pensioner i medfør af andre erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger (uden statslig deltagelse) for at opnå en styrkelse af købekraften for lavere pensioner (til ugunst for reguleringen af højere pensioner), – for at bevare og finansiere »ordningen«, selv om tjenestemandspensionerne ikke skyldes af et forsikringselskab i henhold til en forsikringsmæssigt organiseret og bidragsfinansieret ordning, men derimod af forbundsstaten som de pensionerede tjenestemænds arbejdsgiver som løn for udført arbejde, og det afgørende dermed ikke er bevarelsen eller finansieringen af en ordning, men i sidste ende kun budgetmæssige overvejelser, – fordi det udgør en selvstændig begrundelse, eller fordi det (forud herfor) på forhånd kan udelukkes, at der er tale om indirekte forskelsbehandling på grund af køn som omhandlet i direktiv 	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	05.05.22

	2006/54 til skade for mænd, hvis det forhold, at mænd statistisk er berørt i væsentligt højere grad inden for gruppen af modtagere af højere pensioner, kan tilskrives, at kvinder især i fortiden typisk ikke havde lige muligheder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, eller – fordi lovgivningen er lovlig som en positiv foranstaltning som omhandlet i artikel 157, stk. 4, TEUF?				
C-525/20	Association France Nature Environnement – »Skal artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 fortolkes således, at den giver medlemsstaterne mulighed for, når de godkender et program eller et projekt, ikke at tage hensyn til deres midlertidige kortsigtede virkninger, som er uden langsigtede konsekvenser for overfladevandets tilstand? – I bekræftende fald, hvilke betingelser skal disse programmer og projekter da opfylde, jf. direktivets artikel 4, og navnlig artikel 4, stk. 6 og 7?»	Miljøministeriet	O-sag	Dom	05.05.22
C-570/20	Direction départementale des finances publiques de la Haute-Savoie 1) Er kravet om klarhed og forudsigelighed i forbindelse med de omstændigheder, hvorunder hemmeligholdelse i angivelser af skyldig moms kan give anledning til en kumulation af retsforfølgelse og sanktioner af strafferetlig karakter, opfyldt ved nationale bestemmelser som de ovenfor beskrevne? 2) Er kravet om, at kumulationen af sådanne sanktioner skal være nødvendig og forholdsmæssig, opfyldt ved nationale bestemmelser som de ovenfor beskrevne?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	05.05.22
C-646/20	Senatsverwaltung für Inneres und Sport 1. Er en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i Decreto Legge (italiensk lovdekret) nr. 132 af 12. september 2014 (herefter: DL nr. 132/2014) en retsafgørelse om skilsmisse som omhandlet i Bruxelles-IIa-forordningen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i DL nr. 132/2014 behandles i henhold til bestemmelserne i artikel 46 i Bruxelles-IIa-forordningen om officielt bekræftede dokumenter og aftaler?	Indenrigs- og Boligministeriet	O-sag	GA	05.05.22
C-61/21	Ministre de la Transition écologique et Premier ministre 1) Skal de gældende EU-retlige regler, der følger af bestemmelserne i artikel 13, stk. 1 [udelades][,] og artikel 23, stk. 1 [udelades][,] i direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa [(EUT 2008, L 152, s. 1)] fortolkes således, at privatpersoner, for det tilfælde at en af Den Europæiske Unions medlemsstater gør sig skyldig i en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af de heraf følgende forpligtelser, har ret til erstatning fra den pågældende medlemsstat for de skader, der påvirker deres sundhed, og som har en direkte og sikker årsagsforbindelse med den forringede luftkvalitet? [Org. s. 5] 2) Såfremt det antages, at de ovennævnte bestemmelser reelt kan indrømme en sådan ret til erstatning for sundhedsmæssige skader, ønskes det oplyst, hvilke betingelser indrømmelsen af denne ret er undergivet i lyset bl.a. af det tidspunkt, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om den pågældende medlemsstat har gjort sig skyldig i traktatbrud?	Miljøministeriet	O-sag	GA	05.05.22
C-101/21	HJ Er artikel 2, sammenholdt med artikel 12, litra a) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens til hinder for nationale domstoles praksis, hvorefter en direktør i et kommercielt selskab ikke anses for at være »arbejdstager« for så vidt angår betaling af løntilgodehavende i henhold til direktiv 2008/94/EF, alene med den begrundelse, at direktøren samtidig med at være ansat i selskabet også er medlem af et vedtægtsmæssigt organ i det pågældende selskab?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	05.05.22
C-120/21	LB Er artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at anvende nationale bestemmelser som BGB's § 194, stk. 1, sammenholdt med BGB's § 195, hvorefter retten til årlig ferie er underlagt en almindelig forældelsesfrist på tre år, der under de i BGB's § 199, stk. 1, nævnte forudsætninger begynder at løbe ved udgangen af ferieåret, når arbejdsgiveren ikke med passende	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	05.05.22

	opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?				
C-179/21	Victorinox 1. Udløser allerede den blotte eksistens af en producentgaranti oplysningskravet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83/EU? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udløses oplysningskravet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83/EU af den blotte nævnelser af en producentgaranti i den erhvervsdrivendes tilbud, eller udløses det, når nævnelser uden videre fremgår for forbrugeren? Foreligger oplysningskravet også, når det uden videre fremgår for forbrugeren, at den erhvervsdrivende kun gør producentens oplysninger vedrørende garantien tilgængelige? 3. Skal de nødvendige oplysninger om eksistensen af og betingelserne for en producentgaranti i henhold til artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83/EU indeholde de samme oplysninger som en garanti i henhold til artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed (EFT 1999, L 171 af 7.7.1999, s. 12), eller er det tilstrækkeligt med færre oplysninger?	Forbrugerombudsmanden	O-sag	Dom	05.05.22
C-189/21	R. en R. Skal forvaltningskrav (LMK) 10, som fastsat i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008, hvori der henvises til artikel 55, første og andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF, fortolkes således, at dette forvaltningskrav også vedrører den situation, hvor der er anvendt et plantebeskyttelsesmiddel, der ikke er godkendt i den pågældende medlemsstat i henhold til den sidstnævnte forordning?	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	05.05.22
C-132/21	Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság 1. Skal artikel 77, stk. 1, og artikel 79, stk. 1, i [forordning 2016/679] fortolkes således, at den administrative klageadgang, der er fastlagt i artikel 77, udgør et instrument til udøvelse af offentlige rettigheder, mens den søgsmålsret, der er fastlagt i artikel 79, udgør et instrument til udøvelse af private rettigheder? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, følger det da deraf, at tilsynsmyndigheden, som påhviler at påkende administrative klager, har den overordnede kompetence til at fastslå, at der foreligger en overtrædelse? 2. Såfremt den registrerede – som er af den opfattelse, at behandlingen af personoplysninger, som vedrører den pågældende, overtræder forordning 2016/679 – på samme tid udøver retten til at indgive en klage i henhold til denne forordnings artikel 77, stk. 1, og søgsmålsretten i henhold til samme forordnings artikel 79, stk. 1, kan det da fastslås, at en fortolkning, der er i overensstemmelse med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, indebærer: a) at tilsynsmyndigheden og retten uafhængigt af hinanden er forpligtede til at undersøge, om der foreligger en overtrædelse, og at de derfor kan nå til uoverensstemmende resultater, eller b) at tilsynsmyndighedens afgørelse har forrang, for så vidt som den vedrører vurderingen af, om der er begået en overtrædelse, i betragtning af de kompetencer, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning 2016/679, og de beføjelser, der er tillagt ved samme forordnings artikel 58, stk. 2, litra b) og d)? 3. Skal tilsynsmyndighedens uafhængighed, som er sikret ved artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, i forordning 2016/679, fortolkes således, at den pågældende myndighed ved behandlingen og afgørelsen af den klageprocedure, der er fastlagt i artikel 77, er uafhængig af, hvad den kompetente ret fastslår ved endelig dom i henhold til artikel 79, således at den pågældende myndighed kan vedtage en uoverensstemmende afgørelse med hensyn til den samme hævdede overtrædelse?	Justitsministeriet	F-sag	MF	11.05.22
T-913/16	Fininvest og Berlusconi mod ECB —Afgørelsen af 25. oktober 2016, hvorved Den Europæiske Centralbank »modsatte sig købernes erhvervelse af en kvalificeret deltagelse i målselskabet«, annulleres.	Finanstilsynet	O-sag	Dom	11.05.22

	— Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagens omkostninger.				
T-577/20	Ryanair mod Kommissionen — Europa-Kommissionens (EU) afgørelse af 14. oktober 2019 om statsstøtte SA.55394 (2019/N) — Tyskland — støtte til redning til Condor, annulleres — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transportministeriet	O-sag	Dom	11.05.22
C-573/19	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik 1) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF om luftkvaliteten og renere luft i Europa (1), sammenholdt med bilag XI hertil, ved systematisk og vedvarende at overskride de årlige grænseværdier for NO ₂ -koncentrationen —fra og med 2010 og uden afbrydelse i zone IT0118 (byområdet Torino), IT0306 (byområdet Milano), IT0307 (byområdet Bergamo), IT0308 (byområdet Brescia), IT0309 (zone A — slette med en høj grad af urbanisering), IT0906 (byområdet Firenze), IT0711 (Genova kommune), IT1215 (byområdet Rom) —fra og med 2010 og indtil 2012 og dernæst igen fra og med 2014 og uden afbrydelse i zone IT1912 (byområdet Catania) og IT1914 (industriområder) —og ved at fortsætte med disse overskridelser. 2) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50 i sig selv, og sammenholdt med del A i bilag XV hertil, idet den ikke fra og med den 11. juni 2010 har vedtaget egnede foranstaltninger til at sikre overholdelsen af grænseværdierne for NO ₂ i de i første påstand nævnte zoner. 3) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.05.22
C-730/19	Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien —Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI dertil, idet den systematisk og vedvarende i område BG006 (Sydøstbulgarien) har overskredet: i) timegrænseværdien for svovldioxid siden 2007 ii) den daglige grænseværdi for svovldioxid siden 2007, bortset fra i 2010 og 2012. —Det fastslås, at Republikken Bulgarien siden den 11. juni 2010 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med afsnit A i bilag XV dertil, og navnlig sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, andet afsnit, til at sørge for, at overskridelsesperioden for de ovenfor nævnte grænseværdier for svovldioxid i område BG006 (Sydøstbulgarien) bliver kortest mulig. —Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	11.05.22
C-556/20	Schneider Electric e.a. Er bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 90/435/EF af 23. juli 1990, henset navnlig til direktivets artikel 7, stk. 2, til hinder for en bestemmelse såsom artikel 223e i code général des impôts, der med henblik på en korrekt gennemførelse af en ordning, der har til formål at ophæve den økonomiske dobbeltbeskatning af udbytte, indfører en mekanisme med indeholdelse i forbindelse med moderselskabets videreudlodning af udbytte, som er blevet udloddet af datterselskaber, der er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	12.05.22
C-644/20	W.J. Skal artikel 3, stk. 1 og 2, i Haagerprotokollen af 23. november 2007 om hvilken lov der finder anvendelse på underholdspligt, som Det Europæiske Fællesskab har indgået ved Rådets afgørelse 2009/941/EF af 30. november 2009 (EUT 2009, L 331, s. 17), fortolkes således, at den bidragsberettigede, som er et barn, kan anses for at have skiftet sit sædvanlige opholdssted til den stat, som vedkommende er blevet ulovligt tilbageholdt i, såfremt en domstol har anordnet den bidragsberettigedes tilbagegivelse til den stat, som denne havde sit sædvanlige opholdssted i umiddelbart forud for den ulovlige tilbageholdelse?	Indenrigs- og Boligministeriet	O-sag	Dom	12.05.22
C-54/21	ANTEA POLSKA Spørgsmål 1: Tillader de i artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (herefter »direktiv 2014/24/EU«) nævnte principper om ligebehandling og forskel mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet en fortolkning af artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	12.05.22

	<p>Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (herefter »direktiv 2016/943«), og særligt de deri nævnte udtryk som »at de ikke i deres helhed eller i den præcise konfiguration eller sammensætning af deres komponenter er almindeligt kendt blandt eller umiddelbart tilgængelige« og »de har handelsværdi, fordi de er hemmelige« og at »den ordregivende myndighed ikke [må] offentliggøre oplysninger, som de økonomiske aktører har fremsendt, og som de har betegnet som fortrolige«, hvorefter en økonomisk aktør kan betegne enhver oplysning som en forretningshemmelighed henset til, at denne ikke ønsker at videregive oplysningerne til konkurrerende økonomiske aktører?</p> <p>Spørgsmål 2: Tillader de i artikel 18, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU nævnte principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling af økonomiske aktører og gennemsigtighedsprincippet en fortolkning af artikel 21, stk. 1, i direktiv 2014/24/EU og artikel 2, nr. 1), i direktiv 2016/943, hvorefter økonomiske aktører, der deltager i en offentlig udbudsprocedure, kan betegne de dokumenter, der er omfattet af artikel 59 og artikel 60 i direktiv 2014/24/EU samt af bilag XII til direktiv 2014/24/EU, i deres helhed eller dele heraf, som forretningshemmeligheder, navnlig for så vidt angår lister over erfaring, referencer, lister over de personer, som foreslås til at udføre kontrakten samt deres faglige kvalifikationer, navne og potentielle enheder, som de potentielt vil basere sig på, eller underleverandører, såfremt dokumenterne er påkrævet med henblik på at dokumentere, at de opfylder kriterierne for at deltage i proceduren eller med henblik på en evaluering i henhold til udvælgelseskriterierne eller vurdere tilbuddets forenelighed med de øvrige krav, som den ordregivende myndighed har fastsat i udbudsmaterialet (udbudsbekendtgørelsen, udbudsbetingelserne)?</p>				
C-235/21	<p>RAIFFEISEN LEASING.</p> <p>1. Kan en skriftlig aftale kun anses for en faktura som omhandlet i momsdirektivets artikel 203, såfremt den indeholder alle de oplysninger, som skal anføres på en faktura i henhold til momsdirektivets kapitel 3 (»Fakturering«)? Eller, såfremt spørgsmålet besvares benægtende:</p> <p>2. På grundlag af hvilke oplysninger eller under hvilke omstændigheder kan en skriftlig aftale i alle tilfælde anses for (også) at være en faktura, som udløser pligten til at indbetale momsen i henhold til momsdirektivets artikel 203? Eller nærmere bestemt:</p> <p>3. Kan en skriftlig aftale, som to momspligtige personer indgår vedrørende en levering af varer eller ydelser, anses for en faktura som omhandlet i momsdirektivets artikel 203, såfremt der af denne aftale fremgår et udtrykkeligt og objektivt genkendeligt ønske fra leverandørens side, i dennes egenskab af aftalepart, om at udstede en faktura for en specifik transaktion, hvoraf kunden kan udlede en begrundet formodning om på grundlag af aftalen at kunne fradrage den indgående moms?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	12.05.22
C-278/21	<p>AquaPri</p> <p>1. Skal artikel 6, stk. 3, 1. pkt., i Rådets direktiv 92/43 af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet) fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse i en situation som den foreliggende, hvor der ansøges om tilladelse til fortsat drift af et eksisterende havbrug, når havbrugets virksomhed og udledning af kvælstof og andre næringsstoffer er uændret i forhold til den virksomhed og udledning, som blev godkendt i 2006, men hvor der i forbindelse med den tidligere godkendelse af havbruget ikke foretaget en vurdering af den samlede virksomhed og de kumulative virkninger af alle havbrug i området, idet de relevante myndigheder alene har vurderet den samlede merudledning af kvælstof mv. fra det pågældende havbrug?</p> <p>2. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1, at der i den nationale Vandområdeplan 2015-2021 er taget højde for tilstedeværelsen af havbrugene i området, idet der i forbindelse med planen er afsat en nærmere angivet mængde kvælstof for at sikre, at de eksisterende havbrug i området kan udnytte deres nuværende udledningstilladelser, og den faktiske udledning fra havbrugene holder sig inden for den fastsatte ramme?</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Energistyrelsen Kammeradvokaten	O-sag	GA	12.05.22

	<p>3. Såfremt der i en situation som den foreliggende skal foretages en vurdering efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 3,1. pkt., har den relevante myndighed pligt til i forbindelse med denne vurdering at inddrage den ramme for kvælstofudledning, som er afsat i Vandområdeplanen 2015-2021, og eventuelle andre relevante oplysninger og vurderinger, der måtte fremgå af Vandområdeplanen og Natura 2000-planen for området?</p>				
--	---	--	--	--	--